

Иван Вазов
Живи картини

Приятно е да видиш майка красна
надникнала над спяще си дете,
с каква любов дълбока, чиста, страстна
в лице му тихо, ангелско чете,
как гледа в него, как гърди ѝ тръпнат,
и как дъхът му мирни гълта там,
и как уста ѝ, блажено като шъпнат,
цалуват го едвам.

Обайни са Ромео, Жулиета,
кога се срещат двама в нощний час,
как с тих възторг под будните дървета
прегръщат се, омаени, без глас;
как устни им горят и се долепят,
как техният взор потъва в любовта,
как месецът ги гледа с таен трепет
през гъстите листа.

Прекрасен е видът на дева млада,
излязла веч из бистрите вълни,
с коса разстлана, мокра, кат найада,
с полузавити, нежни, белини,
как тръпне, как наднича боязливо
през шубраките – тоя слаб заслон,
как руменей и вгледва се свенливо
при всяк зефирен стон.

Но гледка аз не зная по-чаровна
от таз да видиш по вечерен час,
че, въз стена – руина предвековна –
седи мома замислена, без глас...
И светлий запад да блещи от слава,
да тъне в злато, в пламък и в пембе,
и тя възшебно да се очъртава
в пожарното небе.

Хисар, юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5204>]